

Jacek Błaszczyk

Wierzbowa, st. 1, gm. Wartkowice,
woj. sieradzkie, AZP 62-48/4

Informator Archeologiczny : badania 29, 32

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wierzbowa, st. 1
gm. Wartkowice, woj. sieradzkie
AZP 62-48/4

Uniwersytet Łódzki Zakład Prahistorii

Badania prowadził mgr Jacek Błaszczyk. Finansowane przez Urząd Gminy Wartkowice i Uniwersytet Łódzki. Szósty sezon badań. Osada kultury trzcinieckiej z II okresu epoki brązu, cmentarzysko kultury łużyckiej z okresu halsztackiego, cmentarzysko kultury pomorskiej z okresu halsztackiego D i wczesnego okresu lateńskiego.

Stanowisko położone jest na piaszczystym wzgórzu, ok. 150 m na północ od szosy Ozorków-Uniejów, przy drodze z Drwalewa do Wierzbowej. Badania na stanowisku rozpoczęto w 1982 r. i kontynuowano je w l. 1990-1994.

W 1995 r. przebadano obszar o powierzchni 550 m². Odkryto 8 jam osadniczych (nr 14-21) kultury trzcinieckiej z II okresu epoki brązu, 6 grobów (nr 40-45), w tym 5 grobów kultury łużyckiej z okresu halsztackiego i grób kultury pomorskiej, oraz 3 stosy ciałopalne i palenisko o trudnej do określenia chronologii.

Jamy kultury trzcinieckiej miały przeważnie owalne, dość regularne kształty. W przekroju miały zarys nieckowaty lub zbliżony do trapezu. Głębokość ich dochodziła do 180 cm (od powierzchni gruntu). Wypełnisko stanowił piasek o jasnoszarej barwie. Wewnątrz jam znajdowano niewielką ilość ceramiki.

Groby kultury łużyckiej znajdowały się na niewielkiej głębokości i, oprócz jednego, były bardzo zniszczone przez orkę. Wszystkie reprezentowały jeden typ — popielnicowe, bez obwarowania kamiennego i bez przystawek.

Grób kultury pomorskiej był całkowicie zniszczony i o jego konstrukcji nic konkretnego powiedzieć nie można.

U podnóża wzniesienia, na którym znajduje się stanowisko, w pobliżu części stanowiska zajętej przez cmentarzysko kultury łużyckiej odkryto 3 stosy ciałopalne (nr 2-4).

Dwa z nich miały kształty zbliżone do prostokąta o zaokrąglonych narożnikach (wymary 200 x 120 i 175 x 100 cm). Obiekty te na obwodzie obwarowane były dużymi kamieniami (niektóre z nich były silnie przepalone). W przekroju miały kształty nieckowate. Ściany i dno wyłożone były kamieniami. Stos nr 2 w części centralnej wypełniony był piaskiem o barwie żółtoszarej, a węgle drzewne występowały jedynie na obwodzie i na dnie tego obiektu. Stos nr 3 nakryty był brukiem, pod którym znajdowała się warstwa węgla drzewnych. Stos nr 4 miał kształt prostokąta o wymiarach ok. 3,5 x 1,3 m i nie posiadał konstrukcji kamiennej. Węgla drzewne i fragm. bierwion występowały na głębokości ok. 60 cm od powierzchni gruntu. W obiektach tych znaleziono niewielką ilość ułamków ceramiki oraz drobne fragm. przepalonych kości ludzkich. Na podstawie ceramiki trudno w sposób jednoznaczny ustalić ich przynależność kulturową, można jedynie w sposób przybliżony określić ich chronologię na okres halsztacki lub wczesnolateński.

Badania będą kontynuowane.

Wysoka, st. 1
gm. Łańcut, woj. rzeszowskie
AZP 103-78/13

Uniwersytet Jagielloński Instytut Archeologii w Krakowie

Badania prowadził dr Wojciech Blajer. Finansowane przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Pierwszy sezon badań. Osada neolityczna?, osada kultury mierzanowickiej, kultury trzcinieckiej i kultury łużyckiej. Osada wczesnośredniowieczna.

Stanowisko jest położone w środkowej części wsi, ok. 100-300 m na zachód od kościoła, na terenie ogrodów i pól ornych sąsiadujących od północnego zachodu, zachodu i południo-